

Україна не вмере!

українців виявилася набагато більшою, ніж та частина, яка не бажала перетворень. А меншість не може диктувати своєї волі більшості, хоча намагається це робити донині в Донецькій і Луганській областях. Тому Євромайдан не закінчився, тому лікарі продовжують свою роботу.

Наші працівники на події у Києві відреагували найшвидше: 28 листопада лікарі Орест Сенюк, Віктор Сало, інженер Богдан Зубрицький, медичні сестри Любов Войтиківська, Марія Садома, водій Роман Когут, інженер-кисневик Володимир Власюк вже були на Майдані, взявши відпустки за власний рахунок. Вони вважали своїм обов'язком їхати у Київ, щоб своєю присутністю підтримати європрагнення українського народу. Одразу після розгону мирних демонстрантів 30 листопада у нашій лікарні в актовій залі спонтанно зібралися понад 200 працівників і у письмовій заяві висловити протест проти дій злочинної влади. Заяву розмістили на сайті лікарні. Це було 2 грудня, а 10 грудня, коли були перші травмовані і коли прозвучала інформація, що київські лікарні відмовляються приймати потерпілих з Майдану, у нас відбулися другі збори, на яких колектив задекларував, що КМКЛШМД приймає усіх потерпілих. Цю заяву було зачитано на львівському та київському Євромайданах.

Відтак наші медичні працівники своїм транспортом або автобусами на 3-4 дні, продовжували по чергово виїжджати у Київ. Активними учасниками Майдану були травматологи Орест Приступлюк, Василь Рокита, брати Володимир і Роман Мельники, завідувач відділу трансфузіології Борис Бандуровський, хірург Костянтин Василькевич – усіх перелічити неможливо. Загальне їх число переважало дві сотні.

Більше роботи для медиків з'явилося після 20 січня, після перших пострілів на вул. Грушевського. Необхідно було винести з поля бою, зупинити кровотечу, перев'язати рану, перевести в лікарню - виконати первинну хірургічну обробку вогнепальної рани і транспортувати травмованих з Києва до нашої лікарні. Після 18 лютого, коли почалася війна з застосуванням вогнепальної зброї, в лікарню почали масово поступати важко травмовані. Була надана медична допомога 154 майданівцям, з них 105 – стаціонарно, решті – амбулаторно. Частина поранених, транзитом через нашу лікарню, можна сказати, в умовах конспірації, завдячуючи особистим контактам з колегами з Польщі, Литви ми відправили на лікування на територію Євросоюзу.

Тоді, коли було дуже багато поранень, коли загинула Небесна Сотня, активну участь у наданні медичної допомоги надавали лікарі-анестезіологи Олександр Максимов, Володимир Кушнір, лікарі-інтерни, медичні сестри Любов Павлюк, Оксана Бандурка, Оксана Кушнір, Ганна Причина, Іванна Гудзовата, нейрохірурги Володимир Дяків та Ярослав Діжак, стоматолог Тарас Іванців. На руках у лікаря-хірурга Костянтина Василькевича, який шість разів був на Євромайдані, у Будинку офіцерів у Києві померли перші мирні протестувальники.

Сьогоднішній час – не менш складний, аніж був під час Революції Гідності: територією України йдуть танки, російські та інші іноземні найманці вбивають українців. Це – війна, тільки війна на цей раз із зовнішнім ворогом – Кремлем. Нагальною стала потреба у медиках-професіоналах, оскільки травмованих на сході України ще більше, ніж у Києві. Армія, спеціалізовані підрозділи, які беруть участь в антитерористичній операції, потребують, щоб поруч з ними були кваліфіковані лікарі. Одним з таких є наш колега лікар-хірург Костянтин Василькевич, який написав заяву за власний рахунок і зараз знаходиться у складі батальйону "Азов". Ще один наш колега лікар-анестезіолог Ростислав Волощук, був мобілізований і після військових зборів зараз перебуває на території Донецької області.

Колектив переживає за них. Ми зібрали кошти (понад 10 тисяч гривень) і купили та передали для них бронезилети і каски такого гатунку, які є на озброєнні у натівських вояків. Ми віримо, що наші колеги обов'язково повернуться до нас з перемогою і їхні фотографії ми розмістимо на ще одному стенді, присвяченому героїчній сторінці нашої держави.

Олег ХАЛОС, голова Старосамбірської районної профспілкової організації:

– У мене назавжди залишаться спогади про Майдан, як про визвольно-патріотичний рух і боротьбу проти «своїх» і чужих окупантів. Донині живу враженнями Майдану. Тепер мій погляд на життя став більш твердим, ціленаправленим (націоналістично, патріотично). Тепер я переконаний, якщо хтось захоче поведися з нами негідно – ми зможемо себе захистити. Як не в суді, то на вулиці, співаючи гімн України з коктейлем Молотова у руках.

Я тішуся, що життя подарувало можливість бачити, відчувати, знайомитись, розмовляти, разом працювати з такою безмежною кількістю гідних людей. Коли я був на Майдані як громадянин, під час бойових дій 19.01.2014 р. бачив, як медики-волонтери – молоді люди, можливо, були без медичної освіти, виносили з поля бою поранених. Вони були на передовій і робили свою роботу, ні на що не звертаючи уваги. 21-22 лютого 2014 року, коли я на Майдані був як медик, то, можу сказати, що медичне забезпечення було вже на якіснішому рівні. Були медикаменти, кваліфікований медперсонал. І надання медичної допомоги стало не тільки обов'язком, а й покликом душі. Люди до нас зверталися на другий, третій, четвертий день після отримання травм і бажали після надання амбулаторної допомоги повернутися на свої місця на барикади. До медиків ставились з великою повагою. Я це відчував.

Сьогодні запитую себе: чи вплине Майдан на медицину майбутнього і на наше життя загалом? Маю великі сподівання на краще, хоч знаю – змін раптових не буде.

Людмила ГЕРА, голова профспілкової організації КП «Львівський обласний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф»:

– КП «Львівський обласний центр екстреної медичної допомоги та медицини катастроф» сумісно з координаторами медичної служби Майдану з 30 листопада 2013 р. і донині веде моніторингове спостереження за місцями госпіталізації постраждалих під час Революції гідності у Києві. Заклад брав участь в організації медичного забезпечення потребуючим амбулаторного надання медичної допомоги та мобільного транспортування в умовах інтенсивної терапії, реанімації та скеруванні на лікування за кордон.

За період з 30 листопада бригадами екстреної (швидкої) медичної допомоги з лікувальних закладів м. Києва, медичних пунктів Майдану були перевезені в лікувально-профілактичні заклади охорони здоров'я Львівщини та кордон з Республікою Польща більше 35 важко травмованих постраждалих в протестних акціях.

Ярослав КНИШ, голова первинної профспілкової організації Комунальної медичної клінічної лікарні швидкої медичної допомоги:

– Євромайдан для мене був другим. Я брав участь у Помаранчевій революції, тож маю можливість порівняти і силу народного протесту та гніву, і надання медичної допомоги. Без сумніву, Євромайдан – це переворот у свідомості українців: жити так, як жили до листопада 2013 року вже не можна. Майдан змінив людей. Майдан став способом боротьби проти корупційних, незаконних дій влади Януковича і пересторогою для майбутньої влади. Люди отримали інструмент, як впливати на владу. Сподівалося, що буде як у 2004 році: велика кількість людей стане вагомим переконанням для влади, що так робити не треба, треба змінювати країну. Однак, не так сталося, як гадалося. Надто великою ціною нам далось повалення влади, яка з усіх сил захищала свою кишеню – награвовані у народу багатства, йдучи навіть на масові вбивства. Попри все Євромайдан підтвердив: є українська нація! Незалежно від мови спілкування, незалежно від національності (а я бачив на Майдані і татар, і євреїв, і болгар) – всі служили одній ідеї. До того ж критична маса патріотично й національно свідомих